

Kære dagbog

Coronavirus har lukket hele verden ned inklusiv mit land. Danmarks statminister har næsten lukket Danmark helt ned. Hun har i hvert fald lukket mit social liv ned. Jeg er blevet forbudt at mødes med nogle venner eller at være hjemme hos dem. Det eneste sociale jeg må er at se mine bedsteforældre. Det er skyldt mine forældres arbejde og mine bedsteforældres situation. Mine forældre arbejder begge på fuld kraft for at holde gang i min fars firma og for at redde min mors patienter. Det er som sagt også skyldt mine bedsteforældres situation. Min morfar er oppe i årene og har derfor en masse små sygdomme. Det er ikke livstruende på nogen måde, men hvis de kommer i forbindelse med Corona, kan det være katestrofalt. Det er i bund og grund fair nok jeg er i "karentæne" på den måde, men det kvæler mit socialliv. Efterfølgerne af disse begrænsninger har været mine hverdage er blevet meget ensartet. Jeg laver lektier om formiddagen og spiller enten computer eller slapper af om eftermiddagen. Jeg har ikke spillet computer det sidste år, men jeg har fundet det frem igen eftersom det er min eneste sociale livslinje. Jeg føler mig efterhånden meget ensom, da jeg ikke kan være fysisk sammen med mine venner. Jeg håber derfor Danmark snart åbner lidt op, så jeg kan komme i skole, begynde på træning og fodbold igen og se mine Ebeltoft-venner. Jeg håber af hele mit hjerte, at jeg om et halvt år kan leve og færdes normalt igen. Mine venner og jeg synes det tager rigtig hårdt på os, og jeg er bange for hvad der sker med ungdommen om et halvt år, hvis det bliver ved.

Hilsen *****